

Szent Patrik püspök

március 17.

Szent Patrikra, Írország térítő apostolára és védőszentjére emlékezünk március 17-én. Ő az egyetlen szent, aki az Egyház egyetemes kalendáriumában Írországot képviseli. Ünnepe csak ezerkétszáz évvel halála után vették föl az egyetemes naptárba.

Patrik Britanniában született 385 körül. Tizenhat éves volt, amikor ír tengeri rablók elhurcolták rabszolgának. Birkákat kellett őriznie Írország nyugati partvidékének hegyein. Elhurcoltatását később jogos büntetésnek tekintette azért, mert „elfordult Istentől, parancsait nem tartotta meg, és nem hallgatott a papokra, akik az üdvösségre intették”. Elhurcolóit nem átkozta, jól tudta, hogy azok a kor „szokásai” szerint cselekedtek, és ezrek szenvedtek el hasonló sorsot.

Hatévi fogság után Patrik egy éjszaka álmában hangot hallott, amely azt mondta neki: „Jól teszed, hogy böjtölsz. Nemsokára visszatérsz hazádba.” Rövid idő múlva még ezt mondta a hang: „Lám, a hajód készen áll!” A hang indítására Patrik elmenekült, és az ismeretlen, ellenséges földön hosszú menetelés után elérte a tengert. Egy hajón Galliába került, ahol még egy ideig szolgálnia kellett, majd visszatérhetett Britanniába szüleihez.

Egy éjszaka azonban az írek hangját hallotta álmában: „Kérünk, jöjj, és élj közöttünk!” Ezután fölvetelét kérte az egyházi rendbe, így akarta követni a hívást, amelyet úgy értelmzett, hogy missziós munkát kell végeznie az írek között. Amikor Celesztin pápa tervei szerint egy püspököt kellett Írországba küldeni, hogy az addig szórványosan kezdeményezett térítést elvégezze, Patrikra esett a választás, aki nagy jártasságra tett szert a Szentírásban. A Biblia ismerete később is különleges ismertetőjele lett az ír egyháznak.

Patrik írországi missziója páratlanul sikeres volt. Nemcsak a törzsfőket nyerte meg, hanem magát a népet is, amelyet a sziget legeldugottabb zugaiban is fölkeresett. Az írek részéről szokatlan készséggel találkozott. Ennek a ténynek köszönhető, hogy Írország kereszténnyé válása vértanúk nélkül ment végbe. Patrik nyugodt határozottsággal juttatta érvényre akaratát, amint ezt láthatjuk néhány ránk maradt leveléből. Bizonyára még fogsága idejéből emlékezett rá, hogy az élénk ír temperamentumnak szüksége van arra, hogy szilárd keretek közé szorítsák. A papok és a világiak életét világos rendelkezésekkel fékezte meg, és ezzel megvetette alapjait annak a szokatlanul kemény fegyelemnek, amellyel az ír egyház századokon át kitűnt, és amely képessé tette, hogy kiálljon egy rettenetes üldözést.

Sikere nyilván annak a körülménynek is tulajdonítható, hogy bár egykor az írek foglya volt, aki egy püspök teljes hatalmával tért vissza, sohasem viselkedett győzőként. 461. március 17-én halt meg. Ránk maradtak önvallomásai: a *Confessio* a világirodalom nagy önéletrajzai közé tartozik.

Írország lett az első ország az Alpoktól északra, amely saját egyházi nyelvet és irodalmat fejlesztett ki. Mindössze néhány alapfogalmat vettek át a latinból, amelyek hiányoztak az írből.

Írországnak a korai középkorban az egész keresztény Nyugat-Európa életében játszott nagy szerepe ellenére Szent Patrik tisztelete Írországon kívül szinte alig terjedt el. Ünnepeiről az 5. század óta tudunk. A római naptárba 1631-ben vették föl március 17-ére.

* * *

Egy alkalommal Patrik egy király előtt állt, és Jézus szenvedéseiről beszélt neki. Közben a szent véletlenül a király lábára tette botját, és úgy ránehezedett, hogy a bot hegye átjárta a király lábfejét. Mivel a törzsfő azt vélte, hogy szándékosan sebzí meg a misszionárius, mert csak akkor veheti föl a keresztény hitet, ha fájdalmakat szenved el Krisztusért, ezért türelmesen csendben maradt. Amikor Patrik észrevette, hogy mit tett, nagyon megijedt, és imádságával tüstént meggyógyította a királyt.

Egy legenda azt beszéli el, hogyan mutatta meg Patrik az embereknek a tisztítóvizet. Egy vidéken már hosszabb ideje prédikált a szent, és csak keveseket tudott megtéríteni. Akkor olyan jelet kért Istentől, amely az embereket hitre tudja indítani. Isten egy helyet mutatott neki, és felszólította, hogy botjával rajzoljon keresztet oda. Akkor a föld kör alakban megnyílt, és egy mélységesen mély szakadék tárult föl. Egy hang megmagyarázta, hogy az a tisztítóvíz bejárata, és aki önként leszáll oda, megszentelődik, meggyógyul, és bűneiért semmi más vezeklést nem kell elszenvednie. Ezt Patrik megmondta a népnek, és igen sokan leszálltak a mélybe. Nagy részük már másnap reggel visszatért.

A Szent Patrik emlékezetére tartott Lough Derg-i kemény bűnbánati zarándoklathoz ma is hozzátartozik, hogy a jámbor zarándokok egész éjszakákat imádságban töltenek. Nem alhatnak, hanem egész éjjel szakadatlanul imádkoznak a bazilikában, akár közösségben, akár egyedül, és ha úrrá akarnak lenni a fáradtságon, körüljárják a bazilikát. Így aztán reggel mintegy az üdvösség jeleként üdvözlik a felkelő napot. Csak a második éjszakán alhatnak egy keveset.

Szent Patrik kötődése a magyar egyházhoz

Walter Lynch írországi püspök hozta Győrbe a Könnyező Szűzanya kegyképét a 17. században, miután a Cromwell-féle üldöztetés idején menekülni kényszerült hazájából. A kép a győri székesegyház falára került. Néhány évtized múlva Írországból ismét üldözték a katolikusokat, és egy parlamenti határozat alapján az ország összes püspökét száműzték. A határozat elfogadásának napján, 320 évvel ezelőtt, 1697. március 17-én, Szent Patrik ünnepén a képen ábrázolt Szűzanya szeméből reggel 6 órától 9 óráig véres könnyek folytak.

Istenünk, te gondviselő jóságoddal Szent Patrik püspököt választottad ki, hogy Írország népeinek dicsőségedet hirdesse. Érdemeiért és közbenjárására add, hogy mi, akik boldog örömmel viseljük a keresztény nevet, szüntelenül hirdessük csodás tetteidet. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen. Forrás:

Diós István: *A szentek élete*

Győri Egyházmegye; *Magyar Kurír*

SZENT PATRIK

Március 17.

*Britannia, 385 körül +Írország, 461. március 17.

Írország már a korai középkor óta mint a „szentek szigete” ismert, mégis Patrik az egyetlen szent, aki az Egyház egyetemes kalendáriumában Írországot képviseli, és ő sem született ír. Ünnepe csak 1200 évvel halála után vették föl az egyetemes naptárba, de mivel mindig a nagyböjtre esik, az Egyház nagy részében alig gondolnak rá.

Szent Patrik életének és tevékenységének képét megrajzolni ma nehezebb, mint bármikor. Már úgy látszott, némi nyugalom áll be az ír katolikusok és protestánsok közt folyó, több szempontból terhelt vitában -- ez utóbbiak gyakran egy Rómától független ír egyház alapítóját látták a Szentben --, amikor a legújabb kutatás megingatta a hagyományos képet, elsősorban kronológiai alapjaiban. Ez a kép különböző életrajzok nyomán alakult ki, amelyek egy része jóval a szent halála után jött létre. Az 1500 éves évforduló egyházi ünneplése alkalmával a legfelsőbb körök a fent közölt dátumokat ismerték el a legmegfelelőbbeknek.

Szerencsére Patrik önvallomásokat hagyott ránk írásaiban, elsősorban Confessiójában. Patrik nem volt tudományosan képzett ember, jóllehet apja diákonus és hivatalnok volt Britannia római fennhatóság alatt álló felében, nagyapja pedig áldozópap volt (az egyház nagy részében a papi nőtlenség akkoriban még nem volt kötelező). Hogy ennek ellenére meglehetősen jól írt latinul, az mutatja, mennyire talpraesett volt az élet dolgaiban. Patrik családja nyilván jómódú volt, hiszen ír tengeri rablók akkor fogták el és hurcolták el rabszolgaként a tizenhat éves fiút, amikor nyári szállásukon tartózkodott vidéken. Patrik később elhurcoltatását jogos büntetésnek tekintette azért, mert „elfordult Istentől, parancsait nem tartotta meg, és nem hallgatott a papokra, akik az üdvösségre intették”. Már csak azért sem átkozta elhurcolóit, mert jól tudta, hogy azok a kor -- durva -- szokásai szerint cselekedtek, és ezek szenvedtek el hasonló sorsot, amint Patrik mondja. Nagy hitének kellett lennie, mert az idegen fogságban „bűneire gondolt és teljes szívből megtért”, s kérte Istent, hogy „gyakoroljon kegyelmet ifjúságával és tudatlanságával”.

A szülői ház biztonságából és jólétéből kiragadva, a fogolynak birkákat kellett őriznie Írország nyugati partvidékének hegyein. Mindmáig semmi másra nem alkalmasak ezek a terméketlen hegyek, mint birkatartásra. Bár, amint Patrik elmondja, erdő borította akkoriban a hegyeket, az nem sokat védett a szél és az eső ellen, amely végigszárguldott a tájon a nyílt óceán felől. Írország éghajlata viszonylag enyhe, ezért a juhok a szabadban telelnek, úgyhogy a pásztorok esetenként fagyban és hóban kénytelenek a munkájukat végezni. A körülmények és készületlensége ellenére Patrik kitartott a megtérésben. Minden reggel napkelte előtt kelt, hogy imádkozzék. Egészsége nem látta kárát, mert amint mondta, „a bennem lévő Lélek fölmelegített”.

Hatévi fogság után Patrik egy éjszaka álmában hangot hallott, amely azt mondta neki: „Jól teszed, hogy böjtölsz. Nemsokára visszatérsz hazádba.” Rövid idő múlva még ezt mondta a hang: „Lám, a hajód készen áll!” A hang indítására Patrik elmenekült, és az ismeretlen, ellenséges földön hosszú menetelés után elérte a tengert, nyilván a sziget keleti partvidékén. Úgy látszik, a fogságban kapott valami kevés pénzt, amit föl kínált egy kapitánynak, ha magával viszi. Ez először elutasította őt, mert valószínűleg észrevette, hogy szökevénnel áll szemben, végül mégis úgy döntött, hogy magával viszi a fiatalembert. Gyaníthatóan azért változtatta meg

elhatározását, mert meglátta, hogy Patrik bánni tud az agarakkal, márpedig a hajó rakományának jelentős részét azok tették ki. Az utazás célja Gallia volt. Ott még egy ideig Patriknak a hajó legénységét kellett szolgálnia. Közben megszerezte megbecsülésüket, amikor hitét férfiasan megvallotta. Végül aztán visszatérhetett Britanniába szüleihez.

Eleven hite most arra ösztönözte, hogy apjának és nagyapjának példáját kövesse és előkészüljön az egyházi pályára. Egy éjszaka álmában az írek hangját hallotta: „Kérünk, jöjj és élj közöttünk.” Józanul nem követte azonban vakon a hangot, hanem várt, amíg további jóváhagyást nem kapott hivatásához. Azután kérte fölvetelét az egyházi rendbe, így akarta követni a hívást, amelyet ő úgy értelmezett, hogy missziós munkát kell végeznie az írek között. Először visszautasították, mert egy régi barátja visszaélt bizalmával: kibeszélte egy gyermekkorában elkövetett bűnét, amely alól Patrik már régen föloldozást nyert. Mindez jellemző viszont Patrik igazmondására és lelkiismeretességére.

Az otthoni visszautasítás után Patrik úgy látszik Galliában folytatta tanulmányait. Előjáróinak Britanniába küldött jelentései kedvezőek voltak. Ezért rá esett a választás, amikor Celesztin pápa tervei szerint egy püspököt kellett Írországba küldeni, hogy az addig szórványosan kezdeményezett térítést elvégezze. Kiképzése alatt Patrik különösen a Szentírásban tett szert jártasságra. A Biblia ismerete később is különleges ismertetőjele lett az ír egyháznak.

Patrik írországi missziója páratlanul sikeres volt. Nemcsak a törzsfőket nyerte meg, hanem magát a népet is, amelyet a sziget legeldugottabb zugaiban is fölkeresett. Az írek részéről szokatlan készséggel találkozott. Ennek a ténynek köszönhető, hogy Írország kereszténnyé válása vértanúk nélkül ment végbe. Patrik fölfogása a maga feladatáról azon a tényen alapult, hogy a lelkében hallott isteni szó a gyakorlatban és az Egyház által -- bizonyos egyháziak ellenállása ellenére is -- meglepő igazolást és megerősítést nyert. Ebből a tényből eredt személyes felelősségtudata, amely alapjául szolgált -- vezetői jogai gyakorlásához szükséges -- tekintélyének. Természetesen ez nem maradt ellentmondás nélkül, Patrik azonban nyugodt határozottsággal érvényre juttatta akaratát, amint ezt láthatjuk néhány ránk maradt leveléből. Bizonyára még fogsága idejéből emlékezett rá, hogy az élénk ír temperamentumnak szüksége van arra, hogy szilárd keretek közé szorítsák. A papok és a világiak életét világos rendelkezésekkel fékezte meg, és ezzel megvetette alapjait annak a szokatlanul kemény fegyelemnek, amellyel az ír egyház századokon át kitűnt, és amely képessé tette, hogy kiálljon egy rettenetes üldözést.

Amint saját életében kiegészítette egymást a mély, személyes meggyőződés és a közösség megkövetelte rend, Patriknak gondja volt rá, hogy az írek kereszténnyé válása ne maradjon külsőleges. Megkövetelte, hogy a megtérés legyen példaszerűen valódi és gyökérig ható. Azokra az ezrekre gondolva, akiket megkeresztelt, nyugodtan jelenthette ki: „Isten a tanúm, hogy közülük egyet sem tévesztettem meg, de nem is volna értelme Isten vagy az Egyház kedvéért félrevezetni valakit, hiszen akkor a hitjelölteket magam ellen ingerelném, magunkat (misszionáriusokat, papokat és keresztényeket) üldözésnek tenném ki és vétkemmel ártanék az Úr nevének.” Sikere nyilván annak a körülménynek tulajdonítható, hogy bár egykor az írek foglya volt, aki egy püspök teljes hatalmával tért vissza, sohasem viselkedett győzőként. Az íreknek mindig megvolt a finom érzékük az emberi őszinteségre és a természetes hála az iránt, aki a rosszat jóval viszonzozza nekik.

Patrik érezte feladatának nehézségeit. Írországot gyakorlatilag nem érte el a római civilizáció. A barátságatlan éghajlatot és a magasabb fejlettségű gazdasági alakulatok hiányát ismerte fogsága idejéből. Biztosan már akkor tapasztalta, milyen nehéz az íreknek egymás mellett élniök a törzsi

villongások, az irigység és az időnként előtörő erkölcsi zabolátlanságok következtében. Másrészt Patrik a kereszténység számos tanítását -- különösen a gyengék, a nők és az öregek megbecsülését, valamint a szellemiek értékelését -- ráépítette az ír jellem bizonyos alapvonásaira.

Hogy Patrikot bízták meg Írország misszionálásának befejezésével, azt jórészt annak köszönhető, hogy fogsága alatt megismerte az országot. Hatéves írországi tartózkodása után kétségtelenül kifogástalanul beszélt az ország kelta nyelvét. Írország lett az első ország az Alpoktól északra, amely saját egyházi nyelvet és irodalmat fejlesztett ki. Mindössze néhány alapfogalmat vettek át a latinból, amelyek hiányoztak az írből.

Az elismerés, amelyet munkája aratott, azért is figyelemre méltó, mert Patrik nem volt ír származású. Mind neki, mind az íreknek elismerés jár azért, hogy ennek ellenére el tudta végezni feladatát. A feléje megnyilvánuló ellenérzés időnkénti kitöréseit indulat nélkül vette tudomásul. Még amikor életére törtek, akkor sem fordult el gyűlölettel. Patriknak az a képe, amely saját írásaiból rajzolódik elénk, egyszerűbb azoknál a képeknél, amelyeket a későbbi hagyomány alakított ki róla, de világosabban viseli a történeti és személyes valóság jegyeit is. A halál színe előtt írt Confessiója a világirodalom nagy önéletrajzai közé tartozik.

Írországnak a korai középkorban az egész keresztény Nyugat-Európa életében játszott nagy szerepe ellenére Szent Patrik tisztelete Írországon kívül szinte alig terjedt el. Az Írország anyagi és szellemi javai között feszülő aránytalanság Patrik népszerűségének terjedésében is nyomot hagyott. És ez figyelemre méltó példája annak, hogy a hit győzelme nem mérhető a világ mértékeivel.

Ünnepéről az 5. század óta tudunk. A római naptárba 1631-ben vették föl, március 17-re.

Miután Patrik több éves írországi fogsága után hazaérkezett britanniai otthonába, egy éjjel megjelent neki álmában egy ember, akit ruhája alapján írek ismert föl. Több levél volt nála, s közülük egyet átadott Patriknak. A levél felirata ez volt: „Az írek hangja.” Amikor el akarta olvasni a levelet, Írország partjai felől ezt a kiáltást hallotta: „Jöjj, szent ifjú, jöjj hozzánk, és légy ismét köztünk!” Erre fölébredt, és az álmat annak jeléül fogta föl, hogy Isten a szomszédos ország megtérítésére választotta ki őt.

Később, amikor Patrik missziós útjait járta Írországon, egyszer egy forrás mellett töltötte az éjszakát. Reggel társaival együtt énekelve végezte a reggeli imát. Akkor odajött egy törzsfő két leánya fürödni. Elcsodálkozva azon, hogy fehér ruhás férfiakat látnak ott kezükben könyvekkel, megkérdezték, hogy a földről vagy az égből jöttek-e? Patrik Istenről kezdett nekik beszélni. A lányok érdeklődtek, hogy ez az Isten hol van, a hegyekben vagy a völgyekben, a tengerben vagy a folyóban? Akkor Patrik Krisztusról és az evangélium üzenetéről beszélt nekik. A két nővér olyan készségesen fogadta, hogy kérték, keresztelje meg őket rögtön ott a forrásnál.

Egy alkalommal Patrik egy király előtt állt és Jézus szenvedéseiről beszélt neki. Közben a szent véletlenül a király lábára tette botját és úgy ránehezedett, hogy a bot hegye átjárta a király lábfejét. Mivel a törzsfő azt vélte, hogy szándékosan sebzti meg a misszionárius, mert csak akkor veheti föl a keresztény hitet, ha fájdalmakat szenved el Krisztusért, ezért csendben maradt türelmesen. Amikor Patrik észrevette, hogy mit tett, nagyon megijedt, és imádságával tüstént meggyógyította a királyt.

Sok hálás megtért akarta elhalmozni őt földi javaiból ajándékaival. Patrik azonban a haszonlesés legcsekélyebb látszatát is kerülni iparkodott, nehogy rossz hírbe keveredjék szent hivatala. A sok embertől, akiket megkeresztelt, a legkisebb ajándékot sem fogadta el. Ha valaki ajándékot hozott neki vagy az oltárra, inkább vállalta, hogy az adományozót megbántsa a visszautasítással, mintsem hogy bárkinek alkalmat adjon a megszólásra. Ő maga annál bőkezűbb volt bárkivel szemben, ha akadt ajándékoznivalója.

Különösnek hat a legenda, amely arról beszél, hogyan mutatta meg Patrik az embereknek a tisztítótűzet. Úgy foghatjuk föl, mint a keresztség, a bűnbánat vagy a halál képét:

Egy bizonyos vidéken már hosszabb ideje prédikált a szent, és csak keveseket tudott megtéríteni. Akkor olyan jelet kért Istentől, amely az embereket hitre tudja indítani. Isten egy helyet mutatott neki, és felszólította, hogy botjával rajzoljon keresztet oda. És íme, a föld köralakban megnyílt, és egy mélységesen mély szakadék tárult föl. Egy hang megmagyarázta, hogy az a tisztítótűz bejárata, és aki önként leszáll oda, megszentelődik, meggyógyul, és bűneiért semmi más vezeklést nem kell elszenvednie. Nem mindenki fog azonnal visszajönni. Ezt Patrik megmondta a népnek, és igen sokan leszálltak a mélybe. Nagy részük már másnap reggel visszatért.

A Szent Patrik emlékezetére tartott Lough Derg-i kemény bűnbánati zárandoklathoz ma is hozzátartozik, hogy a jámbor zárandokok egész éjszakákat imádságban töltenek. Nem alhatnak, hanem egész éjjel szakadatlanul imádkoznak a bazilikában, akár közösségben, akár egyedül, és ha úrrá akarnak lenni a fáradságon, körüljárják a bazilikát. Így aztán reggel mintegy az üdvösség jeleként üdvözlük a napot, amikor a tengeren túl fölkel. Csak a második éjszakán alhatnak egy keveset.

Istenünk, ki Szent Patrik püspököt arra rendelted, hogy az írek körében hirdesse dicsőségedet, érdemeiért és közbenjárására add meg kérünk, hogy akik kereszténynek vallhatjuk magunkat, hirdessük csodálatos tetteidet az emberek előtt!

[katolikus.hu](http://www.katolikus.hu)

<http://www.katolikus.hu/szentek>

Szent Patrik

Szent Patrik (latinul: *Patricius*; népi ír: *Qatrikias,^{[1][2]} óír: *Cothraige*^[3] vagy *Coithrige*; közép-ír: *Pátraic*; ír: *Pádraig*; ówalesi: *Patric*; közép-walesi: *Padric*; walesi: *Padrig*; óangol: *Patric*), (kb. 387 – kb. 460.^{[4][5]} március 17.. [az ír hagyomány szerint 493]) keresztény térítő volt, akit leggyakrabban Írország védőszentjeként, vagy Írország apostolaként tisztelnek, jóllehet ezt a címet Írországi Szent Brigitta és Szent Kolumba is megkapták.

Két hiteles levél is fennmaradt tőle, amikből az életére vonatkozó adatok kikövetkeztethetőek. Körülbelül 16 éves korában hazájában ír portyázók fogták el, és rabszolgának Írországba vitték magukkal. Itt hat évet élt, majd megszökött és visszatért családjához. Miután felvették az egyházba, felszentelt püspökként tért vissza Írország nyugati és északi vidékeire, azonban kevéssé ismertek itteni működési helyei. Már a hetedik században Írország védőszentjeként tisztelték.

A legtöbb, életére vonatkozó adatot későbbi, a hetedik századtól kezdődő hagiográfiák szolgáltatják, bár ezeket nem lehet kritika nélkül elfogadni. Az Ulster-i Annales kritika nélkül elfogadott adatai például azt eredményeznék, hogy életét 340. és 440. közé tegyük, valamint hogy 428-tól kezdődően számítsuk észak-írországi térítését. A

Patrik életére vonatkozó évszámokat nem lehet bizonyosan megállapítani, de egy széleskörűen elterjedt magyarázat szerint az ötödik század második felében tevékenykedett misszionáriusként Írországra.^[5]

Szent Patrik napját halálának napján, március 17-én ünneplik.^[4] Mind Írországra és azon kívül is ünneplik úgy egyházi, mint világi ünnepnapként is. Az ír egyházmegyékben egyházi ünnepként és parancsolt ünnepként is megülik, míg Írországra kívül magának Írországnak az ünnepeként tartják meg.

Saját szavai szerint

Két latin nyelvű levél maradt fenn, amik általánosan elfogadott vélemény szerint Patriktól származnak. Ezek a *Confessio* és a *Coroticus katonáihoz írt levél*.^[6] A kettő közül a *Confessio* a fontosabb. Ebben Patrik rövid beszámolót közöl életéről és hivatásáról.

Szent Patrik a római Britanniában született, Banna Venta Berniae közelében. A település helye ismeretlen, de a hagyomány szerint Glannoventával azonosítják, ami ma a cumbriai Ravenglassnak felel meg.^[5] Apja, Calpornius diakónus volt, nagyapja, Potitus pedig pap. Tizenhat éves korában elrabolták és rabszolgának Írországra hurcolták. Itt Patrik pásztorként dolgozott és hat évig maradt fogságban. Azt írja, hogy hite nőtt a fogságban, valamint naponta imádkozott. Hat év elteltével egy hangot hallott, ami azt mondta neki, hogy hamarosan haza fog menni, majd azt, hogy a hajója készen áll. Urától elszökve egy kétszáz mérföldre lévő kikötőbe utazott, ahol talált is egy hajót. Különbféle kalandok után hazatért családjához az immár húszas évei elején járó ifjú.

Patrik elbeszéli, hogy néhány évvel hazatérése után látomása volt:

Láttam egy írországi embert közeledni. A neve Victoricus volt és sok levelet hozott. Az egyiket nekem adta. Elolvastam a címét: *Az írek hangja*. Ahogy elkezdtem olvasni a levelet elképzeltem azt a pillanatot, ahogy hallom a focluti emberek hangját, akik a nyugati tenger melletti erdőnél élnek. És ők egy emberként kiáltották: „Hozzad fordulunk szent szolga, hogy jöjj és járj közöttünk!”.

A. B. E. Hood feltételezi, hogy a látomás Victoricus megegyezik Szent Victricus, negyedik századi roueni püspökkel, aki az egyetlen akkori európai pap volt, aki a pogányok térítését végezte és 396-ban Britanniába látogatott egy hivatalos ügyben.

A *Confessio* nagy része foglalkozik olyan perekkel, amiket Patrik keresztény társai indítottak ellene. Hogy pontosan miről folytak ezek a perek, azt Patrik nem írja le teljesen. Szintén ebből a műből tudhatunk meg értékes adatokat Patrik küldetésével kapcsolatban. Azt írja, hogy „emberek ezreit keresztelte meg” és papokat rendelt arra, hogy vezessék az új közösségeket. Gazdag nőket térített meg, akik közül egyesek apácák lettek a családi ellenkezés ellenére. Királyok fiaival is foglalkozott, akiket szintén megtérített.

Szent Patrik helyzete Írországra külföldiként nem volt könnyű. Azzal, hogy több ízben is elutasította a királyok ajándékait, kívül rekesztette magát a normális rokonsági és hűbérkapcsolatokon. A törvény szerint védelmen kívül állt és elmeséli, hogy egyszer megverték, kirabolták és lánkra verték, feltehetően azért, hogy kivégezzék.

Az életére vonatkozó többi adatot a másik levélből vehetjük, amit Croticus katonáinak írt. Ezt a levelet az után írta, hogy első tiltakozása után kinevették és sértegették. Ebben a nyílt levélben kiátkozza Croticust, mivel annak katonái Patrik által megtérített embereket vetettek rabszolgaságra egy írországi portya után. A levél Croticus követőit mint „ördögök polgártársaiként” valamint „skótok és hitehagyó piktek társaiként” írja le. Nagyrészt egy nyolcadik századi jegyzetre alapozva Croticust Ceretic királlyal azonosítják. Más vélemény szerint azonban Croticus valószínűleg egy Írországra élő brit római polgár volt. Feltételezték, hogy ennek a levélnek az elküldése eredményezte azokat a pereket, amelyeket Patrik a *Confessio*-ban említ.

A legenda szerint Szent Patrik a Szentháromság tanát egy háromlevelű lóherével magyarázta az íreknek, így illusztrálva a keresztény tanításban a három isteni személy egységét. Mára a lóhere Szent Patrik napjának központi szimbólumává vált.^[7]

A háromlevelű lóherét már a kereszténységet megelőzően is szent növénynek tartották Írországra. Zöld színe és alakja sokak számára az újjászületést és az örök életet, három levele pedig az ősi, pogány vallás szent számát, a hármast, valamint az ősi hármast istenségeket szimbolizálta.